

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Luděkem Pilným ve věci **žalobce:** MUDr. P. S. nar. bytem Na zast. Mgr. Michaelou Wažíkovou, advokátkou se sídlem Revoluční 724/7, Praha 1, proti **žalovanému: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, se sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2, o zaplacení 223.334,- Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci zákonný úrok z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky Kč od 9.12.2016 do 2.5.2017, a to do 15ti dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba se v části, ve které se žalobce domáhal, aby byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 9.12.2016 do zaplacení, z a m í t á.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16.456,- Kč, a to do 15ti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 15.12.2016 domáhal přiznání přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci nesprávným úředním postupem Krajského soudu v Ústí nad Labem a Vrchního soudu v Praze. Žalobce podal dne 27.9.2004 u Krajského soudu v Ústí nad Labem žalobu o neplatnosti usnesení řádné valné hromady společnosti. Řízení bylo vedeno Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp.zn. V průběhu řízení docházelo k četným průtahům. Zhruba po 3 letech od zahájení řízení byla žaloba nejprve zamítnuta s tím, že návrh byl podán po uplynutí prekluzivní lhůty. Odvolací soud rozhodnutí nalézacího soudu zrušil a věc mu vrátil

k dalšímu řízení. K projednání žaloby ve věci samé došlo až po 4 letech a 7 měsících, kdy bylo nařízeno první jednání. Na jednání byla žaloba opět nalézacím soudem zamítnuta. Předmětné rozhodnutí bylo potvrzeno odvolacím soudem. Na základě podaného dovolání dovolací soud usnesením ze dne 22.5.2012 usnesení odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Odvolací soud následně usnesení nalézacího soudu o zamítnutí žaloby dne 26.8.2013 opět potvrdil. Na základě podaného dovolání dovolací soud usnesením ze dne 20.8.2014 usnesení odvolacího soudu opět zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Odvolací soud usnesením ze dne 12.10.2015 rozhodnutí nalézacího soudu změnil v tom směru, že napadené rozhodnutí valné hromady je neplatné, nicméně jeho neplatnost nevyslovil, a to s ohledem na uplynulou dobu. Konečné rozhodnutí nabylo právní moci dne 15.12.2015. Řízení nebylo nikterak složité, v řízení nebyl zapojen mezinárodní prvek, nejednalo se o věc složitou z hlediska důkazního. Žalobce žádným způsobem nepřispěl k průtahům v řízení. Postup soudů byl liknavý, o čemž svědčí, že první jednání bylo nařízeno až na den 28.4.2009. Další prodleva vznikala při předávání spisů mezi jednotlivými instancemi. Odvolací soud se navíc při svém rozhodování odklonil od rozhodovací praxe Nejvyššího soudu. Řízení mělo pro žalobce zásadní význam, neboť napadeným usnesením byla závažně porušena akcionářská práva žalobce a tento stav již nelze zpětně zhojit. Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutí ve věci mělo být vydáno dříve než po více jak 11 letech od jeho zahájení. Žalobě o neplatnosti usnesení řádné valné hromady nebylo vyhověno z důvodu, že celková délka řízení byla abnormálně dlouhá. Žalobce požadoval zadostiučinění v penězích, a to v nejvyšší výši odškodnění dle stanoviska Nejvyššího soudu, kdy za rozhodné období považuje časový úsek od 27.9.2004 do 15.12.2015. Žalobce tak dospěl k částce 223.334,- Kč. Žalobce svůj nárok uplatnil u žalovaného dne 8.6.2016. Žalovaný o nároku v šestiměsíční lhůtě nerozhodl.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Učinil nespornou skutečnost, že u něj žalobce dne 8.6.2016 uplatnil nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 223.334,- Kč, která mu měla vzniknout v důsledku nesprávného úředního postupu v řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp.zn. ██████████. Žalovaný uplatněný nárok posoudil tak, že v daném případě došlo k nesprávnému úřednímu postupu v tom směru, že celková délka řízení nebyla přiměřená, a poskytl žalobci zadostiučinění v penězích ve výši ██████████ Kč. Řízení vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp.zn. ██████████ probíhalo po dobu 11 let a 2 měsíců opakovaně na třech stupních soudní soustavy. Ve věci bylo rozhodnuto dvakrát soudem prvního stupně, čtyřikrát soudem odvolacím a dvakrát soudem dovolacím. V řízení docházelo k nečinnosti soudů, rozhodnutí odvolacího soudu bylo opakovaně zrušeno soudem dovolacím pro nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího soudu ČR. Řízení lze dle žalovaného označit za složitější. Jednalo se o žalobu o vyslovení neplatnosti dvou usnesení valné hromady žalovaného konané dne 25.6.2004, a to jednak usnesení, jímž bylo rozhodnuto o přeměně podoby cenného papíru žalovaného ze zaknihované na listinnou, a jednak usnesení o změně stanov žalovaného. Soudy se zabývaly otázkou, zda žalobou napadená usnesení valné hromady žalovaného byla v rozporu se zákonem, zda se jednalo o obcházení zákona. Další posuzovanou otázkou pak bylo, zda by vyslovení neplatnosti napadených usnesení neznamenal podstatný zásah do práv třetích osob získaných v dobré víře. Dokazování bylo provedeno listinami. Žalobce se na délce řízení nepodílel. Význam řízení zhodnotil žalovaný jako standardní. Žalovaný při délce řízení více než 11 let vyšel ze základní částky přiznávaného zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 16.000,- Kč (za první dva roky snížené na polovinu). Vzhledem k tomu, že řízení proběhlo opakovaně na třech stupních soudní soustavy, základní částku zadostiučinění snížil o ██████████%. Základní částku naopak zvýšil s ohledem na kritérium postupu soudů, kdy v řízení docházelo opakovaně k nečinnosti, a to o ██████████%. Jako přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci byla stanovena částka ██████████ Kč.

Podáním ze dne 8.8.2017 vzal žalobce žalobu zpět co do částky [REDAKCE] Kč, neboť předmětná částka byla žalobci přiznána a žalovaným byla uhrazena dne 2.5.2017. Na jednání konaném dne 14.8.2017 poté žalobce vzal žalobu zpět i co do zákonného úroku z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky [REDAKCE] Kč od 3.5.2017 do zaplacení. Na základě příslušného zpětvzetí žaloby, soud řízení usnesením vyhlášeném na jednání v odpovídajícím rozsahu zastavil. Předmětem řízení tak zůstal zákonný úrok z prodlení z částky [REDAKCE] Kč od 9.12.2016 do 2.5.2017 a částka [REDAKCE] se zákonným úrokem z prodlení od 9.12.2016 do zaplacení.

Ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem sp.zn. [REDAKCE] bylo zjištěno následující. Žalobce dne 27.9.2004 podal u jmenovaného soudu proti společnosti [REDAKCE] žalobu o neplatnosti usnesení řádné valné hromady konané dne 25.6.2004. Žalobce byl dne 17.3.2015 vyzván k úhradě soudního poplatku. Soudní poplatek žalobce uhradil dne 2.5.2005. Dne 26.10.2007 soud usnesením žalobu zamítl. Žalobce podal proti rozhodnutí dne 15.11.2007 odvolání. Dne 16.11.2007 byl žalobce vyzván k úhradě soudního poplatku z odvolání. Soudní poplatek žalobce uhradil dne 8.1.2008. Usnesením ze dne 11.1.2008 vyzval soud žalovaného, aby se vyjádřil k odvolání žalobce. Dne 2.4.2008 byl spis předložen Vrchnímu soudu v Praze. Vrchní soud v Praze dne 2.1.2009 svým usnesením usnesení krajského soudu ze dne 26.10.2007 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Spis byl vrácen Krajskému soudu v Ústí nad Labem dne 9.1.2009. Rozhodnutí odvolacího soudu bylo následně dne 23.1.2009 rozesláno účastníkům řízení. Dne 7.4.2009 soud nařídil jednání na 28.4.2009. Na jednání konaném dne 28.4.2009 bylo vyhlášeno usnesení, kterým byla žaloba zamítnuta. Usnesení bylo účastníkům rozesláno dne 29.5.2009. Žalobce podal proti zamítavému usnesení dne 17.6.2009 odvolání. Usnesením ze dne 22.6.2009 vyzval soud žalovaného, aby se vyjádřil k odvolání žalobce. Spis byl předložen Vrchnímu soudu v Praze dne 13.8.2009. Vrchní soud v Praze dne 24.9.2010 nařídil jednání na 5.1.2011. Na jednání odvolacího soudu konaném dne 5.1.2011 bylo vyhlášeno usnesení, kterým bylo usnesení soudu prvního stupně potvrzeno. Spis byl vrácen Krajskému soudu v Ústí nad Labem dne 31.1.2011. Rozhodnutí odvolacího soudu bylo dne 2.2.2011 rozesláno účastníkům. Dne 11.4.2011 bylo nalézacímu soudu doručeno dovolání žalobce proti usnesení odvolacího soudu ze dne 5.1.2011. Usnesením ze dne 2.5.2011 vyzval soud žalovaného, aby se vyjádřil k podanému dovolání. Žalovaný se k dovolání vyjádřil dne 1.6.2011. Dne 7.6.2011 byl spis předložen Nejvyššímu soudu ČR. Nejvyšší soud usnesením ze dne 22.5.2012 usnesení odvolacího soudu ze dne 5.1.2011 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dne 25.6.2012 byl spis vrácen nalézacímu soudu. Dne 28.6.2012 bylo rozhodnutí dovolacího soudu rozesláno účastníkům. Dne 18.7.2012 byl spis doručen Vrchnímu soudu v Praze. Dne 24.1.2013 odvolací soud nařídil jednání na 26.8.2013. Dne 22.8.2013 se žalovaný vyjádřil k usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 22.5.2012. Dne 22.8.2013 bylo vyjádření žalovaného zasláno žalobci. Na jednání odvolacího soudu konaném dne 26.8.2013 bylo vyhlášeno usnesení, kterým bylo zamítavé rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzeno. Spis byl doručen Krajskému soudu v Ústí nad Labem dne 12.9.2013. Rozhodnutí Vrchního soudu v Praze bylo rozesláno účastníkům dne 20.9.2013. Dne 20.11.2013 žalobce doručil nalézacímu soudu dovolání proti usnesení vrchního soudu ze dne 26.8.2013. Usnesením ze dne 21.11.2013 vyzval soud žalovaného, aby se vyjádřil k dovolání žalobce. Žalovaný se vyjádřil k dovolání dne 13.12.2013. Spis byl doručen Nejvyššímu soudu ČR dne 17.6.2014. Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 20.8.2014 rozhodnutí vrchního soudu ze dne 26.8.2013 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Spis byl vrácen nalézacímu soudu dne 1.9.2014. Rozhodnutí dovolacího soudu bylo účastníkům rozesláno dne 2.9.2014. Nalézací soud doručil spis Vrchnímu soudu v Praze dne 22.9.2014. Odvolací soud nařídil dne 8.9.2015 jednání na 12.10.2015. Na jednání odvolacího soudu dne 12.10.2015 bylo vyhlášeno usnesení, kterým

bylo rozhodnuto, že neplatnost napadeného usnesení se nevyslovuje. Spis byl doručen nalézacímu soudu dne 9.11.2015. Rozhodnutí odvolacího soudu bylo rozesláno účastníkům dne 4.12.2015. Dne 15.12.2015 bylo řízení pravomocně ukončeno. Ze žádosti o přiznání přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu ze dne 6.6.2016 soud zjistil a má za prokázané, že žalobce uplatnil přípisem doručeným žalovanému dne 8.6.2016 nárok na přiznání přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 223.334,- Kč vzniklou v důsledku nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce soudního řízení vedeného primárně u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE]. Ze stanoviska žalovaného ze dne 26.4.2017 soud zjistil, že žalovaný shledal, že v řízení vedeném Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp.zn. [REDAKCE] došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu ust. § 13 odst. 1 věty druhé a třetí zákona č. 82/1998 Sb. a přiznal žalobci přiměřené zadostiučinění ve výši [REDAKCE] Kč. Zápis z řádné valné hromady [REDAKCE], konané dne 25.6.2004 a protest žalobce ze dne 25.6.20104 potvrzují, že valná hromada zmíněné společnosti schválila na valné hromadě změnu podoby akcií ze zaknihovaných na listinné a odpovídající změnu stanov, přičemž žalobce podal proti návrhu a jeho případnému schválení protest s tím, že předmětný postup je obehitím zákona. Statistický přehled soudních agend za rok 2011, druhá část, vypracovaný žalovaným, dokládá, že žalovaný eviduje v roce 2011 v severních Čechách celkem 18 a v České republice celkem 187 pravomocných rozhodnutí soudu ve sporech o neplatnost usnesení valné hromady, přičemž průměrná délka předmětných řízení činí v severních Čechách 892 dnů a v České republice 929 dnů a 88 řízení ve sporech o neplatnost usnesení valné hromady je pravomocně skončeno do 2 let od nápadu.

Po zhodnocení zjištěných skutečností soud dospěl k následujícímu závěru o skutkovém stavu věci:

Dne 25.6.2004 se konala valná hromada společnosti [REDAKCE], která schválila změnu podoby akcií ze zaknihovaných na listinné a odpovídající změnu stanov, přičemž žalobce podal proti návrhu a jeho případnému schválení protest s tím, že předmětný postup je obehitím zákona. Žalobce dne 27.9.2004 podal u Krajského soudu v Ústí nad Labem proti společnosti [REDAKCE] žalobu o neplatnosti usnesení řádné valné hromady konané dne 25.6.2004. Žalobce byl dne 17.3.2015 vyzván k úhradě soudního poplatku. Soudní poplatek žalobce uhradil dne 2.5.2005. Dne 26.10.2007 soud usnesením žalobu zamítl. Žalobce podal proti rozhodnutí dne 15.11.2007 odvolání. Dne 16.11.2007 byl žalobce vyzván k úhradě soudního poplatku z odvolání. Soudní poplatek žalobce uhradil dne 8.1.2008. Usnesením ze dne 11.1.2008 vyzval soud žalovaného, aby se vyjádřil k odvolání žalobce. Dne 2.4.2008 byl spis předložen Vrchnímu soudu v Praze. Vrchní soud v Praze dne 2.1.2009 svým usnesením usnesení krajského soudu ze dne 26.10.2007 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Spis byl vrácen Krajskému soudu v Ústí nad Labem dne 9.1.2009. Rozhodnutí odvolacího soudu bylo následně dne 23.1.2009 rozesláno účastníkům řízení. Dne 7.4.2009 soud nařídil jednání na 28.4.2009. Na jednání konaném dne 28.4.2009 bylo vyhlášeno usnesení, kterým byla žaloba zamítnuta. Usnesení bylo účastníkům rozesláno dne 29.5.2009. Žalobce podal proti zamítavému usnesení dne 17.6.2009 odvolání. Usnesením ze dne 22.6.2009 vyzval soud žalovaného, aby se vyjádřil k odvolání žalobce. Spis byl předložen Vrchnímu soudu v Praze dne 13.8.2009. Vrchní soud v Praze dne 24.9.2010 nařídil jednání na 5.1.2011. Na jednání odvolacího soudu konaném dne 5.1.2011 bylo vyhlášeno usnesení, kterým bylo usnesení soudu prvního stupně potvrzeno. Spis byl vrácen Krajskému soudu v Ústí nad Labem dne 31.1.2011. Rozhodnutí odvolacího soudu bylo dne 2.2.2011 rozesláno účastníkům. Dne 11.4.2011 bylo nalézacímu soudu doručeno dovolání žalobce proti usnesení odvolacího soudu ze dne 5.1.2011. Usnesením ze dne 2.5.2011 vyzval soud žalovaného, aby

se vyjádřil k podanému dovolání. Žalovaný se k dovolání vyjádřil dne 1.6.2011. Dne 7.6.2011 byl spis předložen Nejvyššímu soudu ČR. Nejvyšší soud usnesením ze dne 22.5.2012 usnesení odvolacího soudu ze dne 5.1.2011 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dne 25.6.2012 byl spis vrácen nalézacímu soudu. Dne 28.6.2012 bylo rozhodnutí odvolacího soudu rozesláno účastníkům. Dne 18.7.2012 byl spis doručen Vrchnímu soudu v Praze. Dne 24.1.2013 odvolací soud nařídil jednání na 26.8.2013. Dne 22.8.2013 se žalovaný vyjádřil k usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 22.5.2012. Dne 22.8.2013 bylo vyjádření žalovaného zasláno žalobci. Na jednání odvolacího soudu konaném dne 26.8.2013 bylo vyhlášeno usnesení, kterým bylo zamítavé rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzeno. Spis byl doručen Krajskému soudu v Ústí nad Labem dne 12.9.2013. Rozhodnutí Vrchního soudu v Praze bylo rozesláno účastníkům dne 20.9.2013. Dne 20.11.2013 žalobce doručil nalézacímu soudu dovolání proti usnesení vrchního soudu ze dne 26.8.2013. Usnesením ze dne 21.11.2013 vyzval soud žalovaného, aby se vyjádřil k dovolání žalobce. Žalovaný se vyjádřil k dovolání dne 13.12.2013. Spis byl doručen Nejvyššímu soudu ČR dne 17.6.2014. Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 20.8.2014 rozhodnutí vrchního soudu ze dne 26.8.2013 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Spis byl vrácen nalézacímu soudu dne 1.9.2014. Rozhodnutí odvolacího soudu bylo účastníkům rozesláno dne 2.9.2014. Nalézací soud doručil spis Vrchnímu soudu v Praze dne 22.9.2014. Odvolací soud nařídil dne 8.9.2015 jednání na 12.10.2015. Na jednání odvolacího soudu dne 12.10.2015 bylo vyhlášeno usnesení, kterým bylo rozhodnuto, že neplatnost napadeného usnesení se nevyslovuje. Spis byl doručen nalézacímu soudu dne 9.11.2015. Rozhodnutí odvolacího soudu bylo rozesláno účastníkům dne 4.12.2015. Dne 15.12. 2015 bylo řízení pravomocně ukončeno. Žalobce přípisem doručeným žalovanému dne 8.6.2016 uplatnil nárok na přiznání přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 223.334,- Kč vzniklou v důsledku nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce soudního řízení vedeného primárně u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalovaný stanoviskem ze dne 26.4.2017 shledal, že v řízení vedeném Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp.zn. [REDAKCE] došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu ust. § 13 odst. 1 věty druhé a třetí zákona č. 82/1998 Sb. a přiznal žalobci přiměřené zadostiučinění ve výši [REDAKCE] Kč. Dle statistického přehledu soudních agend za rok 2011, druhé části, žalovaný eviduje v roce 2011 v severních Čechách celkem 18 a v České republice celkem 187 pravomocných rozhodnutí soudu ve sporech o neplatnost usnesení valné hromady, přičemž průměrná délka předmětných řízení činí v severních Čechách 892 dnů a v České republice 929 dnů a 88 řízení ve sporech o neplatnost usnesení valné hromady je pravomocně skončeno do 2 let od nápadu.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

Podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle § 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. přizná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do 6 měsíců od uplatnění nároku. Podle odst. 2. téhož zákonného

ustanovení domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do 6 měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2. téhož zákonného ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3. téhož zákonného ustanovení v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty 2. a 3., nebo § 22 odst. 1 věty 2. a 3., přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k: a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Možnost odškodnění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona, s účinností od 27.4.2006 (§ 31a zákona). Byl tak naplněn závazek vyplývající z č. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Podle čl. 41 Úmluvy, jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo Protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje pouze částečnou nápravu, přizná Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění. Smyslem novely bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 Úmluvy z Evropského soudu pro lidská práva na vnitrostátní úroveň. Toto je obsaženo i v důvodové zprávě k čl. II zákona č. 160/2006 Sb. Z uvedených důvodů, má-li soud odškodňovat na vnitrostátní úrovni nemajetkovou újmu vzniklou porušením práva zakotveného již Úmluvou, jeho rozhodování vychází z kritérií ustavených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, a to tak, aby výklad pojmu *přiměřenosti lhůty* k projednání a rozhodnutí věci odpovídal výkladu podávanému ESLP.

Soud se tak zabýval délkou řízení ve smyslu judikatury ESLP s tím, že tato je nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Soud posuzoval řízení s přihlédnutím ke všem okolnostem jako celek (rozsudek Soudu ve věci Slezák a ostatní proti České republice ze dne 11.10.2005, § 36). I v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení přesto jeví nepřiměřeně dlouhou (viz rozsudek ESLP ve věci Kubizňáková proti České republice ze dne 21.6.2005, z něž plyne, že celkovou délku doby řízení nelze zdůvodňovat mj. opakovaným meritorním rozhodováním soudů, pokud byla rozhodnutí soudu nižší instance rušena soudy vyšších instancí pro pochybení, jenž jim byl vytýkán). Z judikatury Soudu plyne, že porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě lze konstatovat, jak již shora vyloženo, i v průběhu dosud neskončeného řízení, je-li zjevné, že již jeho dosavadní délka není vzhledem k okolnostem případu přiměřená. Uvedené akceptuje i vnitrostátní

úprava, která možnost podání žaloby na odškodnění nepřiměřené délky řízení neomezuje pouze na řízení již pravomocně skončená.

Soud se nejprve zabýval skutečností, zda-li v řízení vedeném pod sp. zn. [REDACTED] došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení. Žalobce se dostal do stavu nejistoty ohledně celkové délky řízení podáním žaloby dne 27.9.2004 a tento stav trval do 15.12.2015. Řízení probíhalo na třech stupních soudní soustavy, ve věci bylo rozhodnuto dvakrát soudem I. stupně, čtyřikrát soudem druhého stupně a dvakrát soudem dovolacím. Vzhledem ke stanovisku Nejvyššího soudu ČR Cpjn 206/2010 je nutné řízení, které bylo započato v roce 2004 a skončeno v roce 2015, hodnotit jako řízení, které trvalo nepřiměřeně dlouho, v důsledku čehož došlo k nesprávnému úřednímu postupu dle § 13 zákona č. 82/1998 Sb. Ke shodnému závěru ostatně dospěl i žalovaný, když vyplatil žalobci z titulu nepřiměřené délky předmětného řízení přiměřené zadostiučinění ve výši [REDACTED] Kč.

Soud se dále zabýval skutečností, zda-li je žalovaným vyplacené zadostiučinění přiměřené a odpovídající okolnostem případu. S přihlédnutím k závěrům stanoviska Nejvyššího soudu ČR Cpjn 206/2010 dospěl k závěru, že řízení přesahující délku 11 let je řízení, které trvalo nepřiměřeně dlouho a základní částkou, kterou je možno nemajetkovou újmu za jeden rok trvání řízení odškodnit, je částka 16.000,- Kč, za první dva roky částka poloviční. Soud tak dospěl k částce za 11 let a 2 měsíce dlouhotrvající řízení 162.666,67 Kč.

Soud se dále zabýval dalšími parametry upravenými v § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. a posuzoval složitost předmětného řízení. Soud dospěl k závěru, že řízení sp.zn. [REDACTED] bylo složité s ohledem na počet instancí, na kterých byla věc řešena. Jestliže byla věc řešena na třech stupních soudní soustavy, kdy ve věci bylo rozhodnuto dvakrát soudem I. stupně, čtyřikrát soudem druhého stupně a dvakrát soudem dovolacím, je nezbytné označit takové řízení za složitější, a to bez ohledu na procesní, skutkovou a právní složitost věci. S přihlédnutím k uvedenému počtu instancí, na kterých byla věc opakovaně řešena, soud základní částku понížil od [REDACTED] %. Ke statistickým údajům za rok 2011, na které odkázal žalobce, není možné dle zdejšího soudu ve vztahu k závěrům o složitosti posuzovaného řízení bez dalšího přihlédnout, neboť tyto obsahují toliko údaje za jeden rok, ačkoliv řízení probíhalo po dobu více než 11 let, a předmětné údaje se mohou v ostatních letech, ve kterých řízení probíhalo, lišit, a to i zásadním způsobem.

Soud se nedomnívá, že podíl na celkové délce řízení má žalobce a z tohoto důvodu tudíž nepřistoupil ke snížení vypočtené částky.

Řízení bylo jednoznačně zatíženo postupem soudů, a to jednak nečinností soudu I. stupně v období od 2.5.2005 do 26.10.2007, kdy byla žaloba poprvé nalézacím soudem zamítnuta, a dále potom ve fázi rozhodovací činnosti odvolacího a dovolacího soudu. Současně je nutné přihlédnout k tomu, že odvolací soud při svém rozhodování ne zcela respektoval závěry dovolacího soudu uvedené v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 22.5.2012, kterým bylo usnesení odvolacího soudu ze dne 5.1.2011 zrušeno a věc vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení. V daném případě zdejší soud na základě uvedeného postupu soudů vypočtenou částku zvýšil o [REDACTED] %.

Soud dále v případě žalobce neshledal zvýšený význam řízení, neboť v řízení byla posuzována oprávněnost zásahu do akcionářských práv žalobce. Nejednalo se tudíž o druh řízení, u kterých je shledáván vyšší význam řízení pro poškozeného, typicky trestní řízení,

řízení, jejichž předmětem je právo na ochranu osobnosti, rodinněprávní vztahy, řízení ve věcech osobního stavu, pracovně právní spory či řízení o poskytnutí různých plnění ze strany státu.

Soud tak dospěl u žalobce ke konečné částce ve výši [REDAKCE] Kč. Vzhledem k tomu, že žalovaný v rámci předběžného projednání nároku po podání žaloby žalobci totožnou částku uhradil a soud následně na základě částečného zpětvzetí žaloby řízení v odpovídajícím rozsahu zastavil, soud nárok žalobce přesahující částku [REDAKCE] Kč výrokem II. zamítl. Žalobci však současně přiznal výrokem I. nárok na úhradu zákonného úroku z prodlení z částky [REDAKCE] Kč, jež byla žalobci vyplacena žalovaným po uplynutí zákonem stanovené šestiměsíční lhůty a po podání žaloby.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 3378/2013 dle § 9 odst. 4 písm. a vyhl. 177/96 Sb. Vzhledem k tomu, že žalovaný po podání žaloby plnil žalobci částku [REDAKCE] Kč, přičemž shledal, že v jeho případě došlo k nesprávnému úřednímu postupu v tom, že celková délka předmětného řízení není přiměřená, žalovaný zavinil, že řízení bylo co do částky [REDAKCE] Kč zastaveno. Ve vztahu ke zbývající části nároku žalobce záleželo pouze na úvaze soudu, kdy tento dospěl k závěru, že nad rámec žalovaným vyplacené částky je nárok žalobce nedůvodný. S ohledem na tyto skutečnosti byla žalobci přiznána náhrada nákladů zahrnující odměnu za 4 úkony právní služby po 3.100,- Kč (převzetí zastoupení, sepis žaloby, sepis repliky k vyjádření žalovaného, účast na jednání konaném dne 14.8.2017), 4 režijní paušály po 300,- Kč a DPH, celkem tedy částka 16.456,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení účastníkům, a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo soudní exekuci.

V Praze dne 14. srpna 2017

JUDr. Luděk Pilný, v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení: Dračková